

közben sajtátíthattuk el az Ifjúság 2000–2006. nemzetközi pályázat megírásának fortélyait. Ez a jövő évi, Erdélyben megrendezendő táborunkhoz segíthet anyagi forrásokat találni.

Zrínyisnek lenni

Budapest, 2005. szeptember 22.

(Az alábbi gondolatok a Megyeháza dísztermében hangzottak el a Pest Megyei Gyermek és Ifjúsági Alapítvány megalakulásának 15. évfordulóján rendezett ünnepi ülésen és díjátadási ünnepségen.)

Beszélhetnék számokról, statisztikákról, program előzetesekről, az elmúlt évek száraz tényeiről, illetve a várható jövőről. Mégis szerintem Zrínyisnek lenni egészen más dolog. A mi kis szervezetünk – mely nem is olyan kicsi – sokkal inkább a játékról, a játékos tanulásról, az élményekről, a kalandról szól. Említhetem a táborozásokat a Mecsekben, a Börzsönyben, a Tisza mentén és határainkon túl egyaránt, az izgalmas túrákat vízesések és sziklák közt, az egy-egy napos vagy rövid hétvégi kirándulásokat szép kis országunk gyönyörű tájain.

A vetélkedőket, kulturális programjainkat, melyek során az 1848-as forradalom emlékeit kutatva fedeztük fel az országot, jártunk Kossuth és Rákóczi nyomában, és igyekeztünk minél többet magunkba szívni a körülvevő történelemből, kultúrából olyanformán, hogy az a kicsiknek is érdekes legyen.

De mindebből annyira sok élményem származik, hogy mindent elmesélni lehetetlen lenne. Ezért megpróbálok kiemelni egyet, hogy ez az egész ne csak hangzatos szavak összességének tűnjön.

Van egy legenda (ez igazándiból idősebb ifjaink agyszüleménye), amely szerint egy cseléd lány szelleme kísért a gerecsei Maróthegyi Súlyomfészkek közelében. Nos, történt egyszer az eset, mikor is egyik téli táborunk alkalmával az igen nagyszájú gyereksereg élénk állt (mármint az ifvezetők elé), és kijelentették, hogy márpedig az éj leple alatt ki akarnak menni a közeli aprócska temetőbe, hiszen ők nagyon vagányok.

Hát legyen! – mondtuk nekik. És mellékesen elmeséltük a helyhez kötődő rémtörténetet is a biztos hatás érdekében. Senki sem futamodott meg, egészen indulásig (volt majdnem nyolc óra). Ekkor felére csökkent a csapatlétszám, majd mire a temetőhöz értünk volna, az összes kis lurkó visszafordult a táborba. Édesek voltak, ahogy a vagány nagyfiúkból szívük szerint a paplan alá bújó gyerkőcök lettek.

Azt hiszem, ez volt az első olyan élményem, mely arra a tudatra ébresztett, hogy a gyermekkor csodálatos, és hogy nekem ennyire színes jutott, azt az úttörőcsapatunknak is köszönhetem.

Eljött az az idő, mikor a kapott törődést viszonzhatom, munkámmal segíthetem a csapatot, felelősséggel foglalkozhatok a gyerekekkel, szervezhetek programokat, átadhatom a következő generációnak mindazt az élményt és tapasztalatot, amit itt kaptam, és még most is kapok.

S ha ez olykor egy kicsit fárasztó is, megéri, hisz hatalmas segítséget kapok a nagybetűs élethez.

Gebei Dóra
ifivezető

Fodor Máté és Bálint Niki a Batthyány-örökmécsesnél koszorúzott

Bakancsos barangolásaink

Turisztikai szakosztályunk tagjaival csodálatos őszi napokat töltöttünk együtt az elmúlt hétvégeken.

Szeptember 23. és 25. között a Gerecse nyújtott ideális helyszínt turisztikai képzésünknek. Az elméleti tudnivalókat a terepi munka és a feladatlapok megoldása közben hasznosíthatták bakancsosaink. Megismerkedtek a legkorszerűbb helymeghatározási rendszerek használatával, s a gyakorlatban ki is próbálhatták azt. Ebben a Pécsen működő Egy Házban Alapítvány tagjai voltak segítségünkre.

A Maróthegyi Súlyomfészkek most is finom falatokkal várt bennünket, de volt alkalom az önkiszolgáló munka gyakorlására is, mivel néhány étkezéshez magunk készítettük az enni-valót.

Épp szarvasbőgés idején jártunk a Dunántúli-középhegység gyöngyszemében. Fantasztikus élmény volt a bikák hangja az éjszakai erdőben. Láttunk kerecsensúlyomot, mely e vidék fokozottan védett madara, hollót, rókát, szarvasokat.

Új barátságok szövődtek, hiszen a tárnoki gyerekeken kívül más településekről is érkeztek résztvevők.

S jöttek Tárnokról is! A mi programunktól függetlenül érkeztek meg régi ifvezetőink, akik baráti kapcsolatban vannak egymással annak ellenére, hogy ők már a felnőttek életét élik. Többen közülük már HTT-sek. Tréfásan így neveztük el a

Harmincon Túliak Társasága tagjait. Ők már nagyok, maguknak szerveznek programot, de azért a Pisznícére vezető túránk során mégiscsak hozzánk szegődtek. Jó volt együtt lenni velük az elmúlt évtizedek alatt is és most is. Van egymáshoz közünk. S úgy gondolom, hogy atomizálódó világunkban ez nem kis dolog.

Október 16-án a Kelet-Mecsekbe vitt utunk. Férjemmel még a nyáron fedeztük fel a Melegmányi-völgy látnivalóit, s most itt volt az alkalom, hogy szakosztályunk tagjai is megismerjék ezt a fantasztikus vidéket. Kiscsoportokat alakítva kapták meg túratérképeiket, melyeket betájolva nekik kellett megtalálni a helyes utat. A kiscsoportok felváltva vezettek, ügyelve a túravezetés szabályainak betartására. Szurdokvölgy, patakmeder, források, hidak keresztelték utunkat. Különleges látni-

A városismereti verseny legeredményesebb csapatai Buda várában

